

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

KOMISJA EUROPEJSKA

ZAPROSZENIE DO SKŁADANIA WNIOSKÓW – EACEA 04/2017

w ramach programu Erasmus+

Działanie podstawowe 2 – Współpraca na rzecz innowacji i wymiany dobrych praktyk**Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych**

(2017/C 26/06)

1. Cele i opis

Celem sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych jest eliminowanie niedoborów kwalifikacji w ramach jednego lub większej liczby profili zawodowych w określonym sektorze. Sojusze realizują ten cel, identyfikując specyficzne potrzeby istniejące lub pojawiające się na rynku pracy (strona popytowa) i zwiększając zdolność reagowania na potrzeby rynku pracy w ramach systemów wstępnego i ustawicznego kształcenia i szkolenia zawodowego na wszystkich szczeblach (strona podaźowa). Opierając się na dowodach dotyczących zapotrzebowania na umiejętności, sojusze na rzecz umiejętności sektorowych wspierają proces opracowywania i dostarczania transnarodowych treści w obszarze szkolenia zawodowego, a także rozpowszechniają metody nauczania i szkolenia związane z kluczowymi europejskimi profilami zawodowymi.

Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone z myślą o prowadzeniu strategicznej współpracy sektorowej w dziedzinie umiejętności zapewniają możliwość identyfikowania i opracowywania konkretnych działań umożliwiających dostosowanie poziomu popytu i podaży na umiejętności w celu zapewnienia ogólnego wsparcia na rzecz realizacji strategii wzrostu dla określonego sektora.

Projekty dotyczące jednej z wymienionych poniżej „Części” mogą zapewnić możliwość zrealizowania tych celów:

Część 1 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów identyfikacji potrzeb w obszarze umiejętności

Celem tych sojuszy jest identyfikowanie potrzeb w dziedzinie umiejętności i niedoborów kwalifikacji w określonym sektorze gospodarki i przedstawianie szczegółowych dowodów w tym zakresie. Zapewniłoby to możliwość wyeliminowania takich niedoborów poprzez organizowanie szkoleń, niezależnie od tego, czy byłyby to szkolenia bazujące na programach kształcenia i szkolenia zawodowego, czy też szkolenia organizowane w jakimkolwiek innym sektorze kształcenia i szkolenia.

Działaniom na rzecz zidentyfikowania przyszłych potrzeb w zakresie umiejętności i opracowania definicji tych potrzeb powinny towarzyszyć badania potrzeb rynku pracy w danym sektorze. Potrzebne umiejętności powinny zostać zidentyfikowane w ramach odpowiednich profili zawodowych w danym sektorze, w miarę możliwości w oparciu o europejską klasyfikację umiejętności, kompetencji, kwalifikacji i zawodów (ESCO). W stosownych przypadkach należy wykorzystywać informacje na temat umiejętności zgromadzone przez „europejskie rady ds. umiejętności sektorowych” oraz informacje zawarte w już istniejących badaniach dotyczących umiejętności sektorowych, uwzględniając wyniki prac wcześniejszych sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych. Unijna panorama umiejętności zawiera wiele informacji na temat umiejętności oraz analiz i badań poświęconych poszczególnym profesjom (zawodom) i sektorom: <http://skillspanorama.cedefop.europa.eu/en>.

Współpraca między podmiotami publicznymi i prywatnymi (takimi jak ministerstwa pracy, partnerzy społeczni, organizatorzy kształcenia i szkolenia, podmioty zajmujące się gromadzeniem informacji o rynku pracy, przedsiębiorstwa, w tym MŚP, izby handlowe, publiczne i prywatne służby zatrudnienia oraz krajowe urzędy statystyczne) w kwestiach związanych z rynkiem pracy powinna zostać zorganizowana w taki sposób, aby zapewnić możliwość identyfikowania i przewidywania utrzymujących się niedoborów kwalifikacji i przypadków niedopasowania umiejętności na szczeblu sektorowym w odniesieniu do określonego zbioru profili zawodowych. W tym kontekście istotne znaczenie ma maksymalizacja synergii z innymi inicjatywami sektorowymi.

Część 2 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów opracowywania i realizacji programów kształcenia i szkolenia zawodowego

Celem tych sojuszy jest reagowanie na niedobory kwalifikacji zidentyfikowane w danym sektorze gospodarki i potrzeby tego sektora, opracowywanie programów nauczania, a także opracowywanie metod nauczania i prowadzenia szkoleń. Programy nauczania i metody szkoleniowe powinny uwzględniać element wyraźnie zorientowany na uczenie się oparte na pracy i powinny wspierać transnarodową mobilność osób uczących się.

Przy wdrażaniu programów kształcenia i szkolenia zawodowego lub przy opracowywaniu standardów kwalifikacji w oparciu o profile zawodowe bazujące – w miarę możliwości – na ESCO partnerzy będą musieli interpretować istniejące dowody naukowe dotyczące zapotrzebowania na umiejętności specyficzne dla określonych grup zawodowych. W stosownych przypadkach należy opierać się na informacjach na temat umiejętności zgromadzonych przez „europejskie rady ds. umiejętności sektorowych” oraz informacjach zawarte w już istniejących badaniach dotyczących umiejętności sektorowych, uwzględniając wyniki prac wcześniejszych sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych. Unijna panorama umiejętności zawiera wiele informacji na temat umiejętności oraz analiz i badań poświęconych poszczególnym profesjom (zawodom) i sektorom: <http://skillspanorama.cedefop.europa.eu/en>.

Proces opracowywania i wdrażania programów nauczania zawodowego powinien przebiegać zgodnie z następującymi kluczowymi zasadami: (i) zapewnienie jakości, w tym skuteczne systemy śledzenia osób uczących się oraz przekazywania informacji zwrotnych; (ii) programy nauczania i kwalifikacji zorientowane na efekty uczenia się; (iii) realizowanie programów nauczania w modularny sposób na wszystkich etapach; (iv) uwzględnianie odpowiednio długich okresów uczenia się opartego na pracy; (v) uwzględnienie doświadczeń międzynarodowych (w zakresie mobilności osób uczących się, nauczycieli i osób prowadzących szkolenia).

Partnerzy w ramach sojuszy powinni przedstawić we wniosku środki na rzecz formalnego uznania nowych lub dostosowanych programów nauczania zawodowego i kwalifikacji zawodowych, które zamierzają podjąć w odpowiednich państwach i sektorach, oraz określić sposób, w jaki będą kontynuowały wdrażanie rezultatów projektu po zakończeniu finansowania ze strony UE. Oczekuje się, że sojusze na rzecz umiejętności sektorowych przeprowadzą proponowane działania w sposób zapewniający możliwość maksymalizacji ich wpływu na jeden profil zawodowy w danym sektorze lub na większą liczbę tych profili.

Część 3 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów opracowania nowego podejścia strategicznego („plan działania”) do kwestii współpracy sektorowej w dziedzinie umiejętności

Plan działania na rzecz współpracy sektorowej w dziedzinie umiejętności to jedno z dziesięciu działań przewidzianych w Nowym europejskim programie na rzecz umiejętności⁽¹⁾. Jego celem jest poprawa gromadzenia informacji na temat umiejętności oraz opracowanie przejrzystej strategii i instrumentów zapewniających możliwość wyeliminowania niedoborów umiejętności w określonych sektorach gospodarki. Plan działania będzie realizowany jako projekt pilotażowy w sześciu sektorach: sektorze motoryzacyjnym, sektorze obrony, sektorze technologii morskiej, sektorze kosmicznych usług geoinformacyjnych, sektorze tekstylnym/odzieżowym/skórzanym/obuwniczym i sektorze turystyki.

Sojusze tworzone w ramach części 3 będą wspierały realizację planu działania poprzez opracowywanie strategii w dziedzinie umiejętności sektorowych. Strategia sektorowa musi wywrzeć systemowy i strukturalny wpływ przejawiający się ograniczeniem niedoboru wykwalifikowanej siły roboczej oraz zapewnieniem jakości i poziomu umiejętności odpowiedniego do tego, by wspierać wzrost, innowacje i konkurencyjność w sektorze. W strategii należy zawrzeć precyzyjnie określony zestaw działań, kluczowych etapów i dobrze określonych rezultatów, aby dostosować poziom popytu i podaży na umiejętności w celu zapewnienia ogólnego wsparcia na rzecz realizacji strategii wzrostu dla określonego sektora.

Strategia na rzecz umiejętności sektorowych wniesie wkład w zwiększenie puli talentów i zapewni wsparcie na rzecz dostosowania siły roboczej do wymogów związanych ze zmianami przemysłowymi i rynkowymi zachodzącymi w danym sektorze, przyczyniając się tym samym do zagwarantowania jej długoterminowej konkurencyjności. Strategia będzie koncentrowała się w szczególności na nowych zmianach technologicznych (np. na technologiach cyfrowych i kluczowych technologiach prorozwojowych).

Cele części 1 (prognozowanie popytu na umiejętności) i części 2 (reagowanie na zidentyfikowane zapotrzebowanie na umiejętności poprzez opracowywanie i wdrażanie programów kształcenia i szkolenia zawodowego) muszą zostać uwzględnione w strategii na rzecz umiejętności sektorowych.

Partnerzy są zobowiązani do stworzenia sojuszu sektorowego na rzecz współpracy w dziedzinie umiejętności na szczeblu UE oraz do wdrażania konkretnych działań napędzanych popytem. Sojuszem zarządzać będą przedstawiciele danego sektora, przy czym w jego skład wchodzić będą również inne istotne zainteresowane strony, takie jak organizatorzy kształcenia i szkolenia, partnerzy społeczni, klastry i sieci, instytucje badawcze, urzędy statystyczne, służby zatrudnienia i organy ds. kwalifikacji (w przypadkach, w których będzie to możliwe).

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/newsroom/cf/itemdetail.cfm?item_id=8848&lang=pl

2. Kryteria kwalifikowalności

Część 1:

Sojusz na rzecz umiejętności sektorowych musi obejmować co najmniej 12 krajów objętych programem, a w jego realizacji muszą brać udział co najmniej dwie organizacje, z których przynajmniej jedna musi reprezentować daną branżę, a jedna – organizatorów kształcenia i szkolenia.

Za kwalifikujące się organizacje uczestniczące uznaje się:

- europejskich lub krajowych partnerów społecznych,
- ministerstwa pracy lub powiązane organy (agencje lub rady),
- publiczne lub prywatne służby zatrudnienia,
- instytuty badawcze zajmujące się rynkiem pracy, krajowe urzędy statystyczne,
- publiczne lub prywatne małe, średnie lub duże przedsiębiorstwa (uwzględniając przedsiębiorstwa społeczne),
- agencje rozwoju gospodarczego,
- izby handlowe, przemysłowe lub izby pracy,
- sektorowe lub branżowe stowarzyszenia pracodawców lub pracowników; izby rzemieślnicze,
- europejskie lub krajowe sektorowe organizacje parasolowe,
- organizatorzy szkoleń lub kształcenia na szczeblu lokalnym, regionalnym lub krajowym,
- sektorowe instytuty badawcze,
- organy świadczące usługi w zakresie rozwoju kariery i poradnictwa zawodowego oraz służby informacyjne,
- organy publiczne odpowiedzialne za kwestie związane z kształceniem i szkoleniem na szczeblu regionalnym lub krajowym.

Część 2:

Sojusz na rzecz umiejętności sektorowych musi obejmować co najmniej cztery kraje objęte programem, a w jego realizacji musi brać udział co najmniej osiem organizacji, z których przynajmniej trzy muszą reprezentować daną branżę lub sektor (np. izby lub stowarzyszenia branżowe), a przynajmniej trzy – organizatorów kształcenia i szkolenia.

Za kwalifikujące się organizacje uczestniczące uznaje się:

- przedsiębiorstwa publiczne lub prywatne (uwzględniając przedsiębiorstwa społeczne), w szczególności posiadające własny dział szkoleń, organizujące kursy przygotowania zawodowego i organizujące programy wspólnych szkoleń (szkolenia oparte na współpracy),
- organizacje unijne lub krajowe reprezentujące branżę, małe i średnie przedsiębiorstwa, odpowiednie organizacje sektorowe,
- publiczni lub prywatni organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym międzyzakładowe ośrodki szkoleniowe i instytucje szkolnictwa wyższego świadczące usługi w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego,
- sieci organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego oraz europejskie lub krajowe organizacje reprezentujące takich organizatorów,
- organy zajmujące się kształceniem i szkoleniem na szczeblu regionalnym lub krajowym i ministerstwa,
- organizacje lub sieci – na szczeblu unijnym lub krajowym – reprezentujące partnerów społecznych, branżę, organizacje sektorowe, przedstawicieli określonych grup zawodowych i zainteresowane strony w obszarze kształcenia i szkolenia, uwzględniając organizacje młodzieżowe,
- izby handlowe, przemysłowe, rzemieślnicze lub izby pracy i inne podmioty pośredniczące,
- rady ds. umiejętności sektorowych,
- agencje rozwoju gospodarczego, urzędy statystyczne i instytucje badawcze,
- podmioty prowadzące działalność w sektorze kultury lub w sektorze kreatywnym,

- organy świadczące usługi w zakresie rozwoju kariery i poradnictwa zawodowego, służby informacyjne oraz służby zatrudnienia,
- organy ds. akredytacji, certyfikacji, uznawania lub kwalifikacji (organy pełniące „funkcję regulacyjną”).

Część 3:

Sojusz na rzecz umiejętności sektorowych musi obejmować co najmniej sześć krajów objętych programem, a w jego realizacji musi brać udział co najmniej 12 organizacji, z których przynajmniej pięć musi reprezentować daną branżę lub sektor (np. izby lub stowarzyszenia branżowe), a przynajmniej pięć musi być organizatorami kształcenia i szkolenia.

Za kwalifikujące się organizacje uczestniczące uznaje się:

- przedsiębiorstwa publiczne lub prywatne prowadzące działalność w wybranych sektorach pilotażowych, w szczególności posiadające własny dział szkoleń, organizujące kursy przygotowania zawodowego i organizujące programy wspólnych szkoleń (szkolenia oparte na współpracy),
- organizacje unijne lub krajowe reprezentujące branżę, małe i średnie przedsiębiorstwa, odpowiednie organizacje sektorowe,
- publiczni lub prywatni organizatorzy kształcenia lub szkolenia, w tym ośrodki szkoleniowe i instytucje szkolnictwa wyższego (a także akademie wojskowe w sektorze obrony),
- sieci organizatorów kształcenia lub szkolenia oraz europejskie lub krajowe organizacje reprezentujące takich organizatorów,
- organy odpowiedzialne za kwestie związane z kształceniem i szkoleniem lub zatrudnieniem na szczeblu regionalnym lub krajowym i powiązane ministerstwa,
- organizacje lub sieci – na szczeblu unijnym lub krajowym – reprezentujące partnerów społecznych, branżę, organizacje sektorowe, przedstawicieli określonych grup zawodowych i zainteresowane strony w obszarze kształcenia i szkolenia, uwzględniając organizacje młodzieżowe,
- izby handlowe, przemysłowe i izby pracy oraz inne stosowne sektorowe podmioty pośredniczące,
- rady ds. umiejętności sektorowych,
- agencje rozwoju gospodarczego, urzędy statystyczne i instytucje badawcze,
- organy świadczące usługi w zakresie rozwoju kariery i poradnictwa zawodowego, służby informacyjne oraz służby zatrudnienia,
- organy ds. akredytacji, certyfikacji, uznawania lub kwalifikacji (organy pełniące „funkcję regulacyjną”),
- organy reprezentujące odpowiednie organy na szczeblu regionalnym i krajowym.

Za kwalifikujące się kraje uznaje się:

Kraje objęte programem Erasmus+:

- 28 państw członkowskich Unii Europejskiej,
- kraje objęte programem niebędące państwami członkowskimi UE: była jugosłowiańska republika Macedonii, Islandia, Liechtenstein, Norwegia, Turcja.

3. Kwalifikujące się działania

We wniosku należy przedstawić spójny i kompleksowy zestaw wymienionych poniżej działań i rezultatów dla każdej części oraz – w stosownych przypadkach – dla danego sektora.

W przypadku wszystkich trzech części należy położyć szczególny nacisk na kwestie związane z umiejętnościami cyfrowymi, ponieważ ich znaczenie dla wszystkich profili zatrudnienia w ramach całego rynku pracy stale się zwiększa. Działania w tym obszarze należy podejmować, zachowując synergię z nową koalicją na rzecz umiejętności cyfrowych i zatrudnienia i podejmując wysiłki na rzecz promowania umiejętności istotnych z punktu widzenia kluczowych technologii prorozwojowych. Ponadto należy wspierać wysiłki w obszarze przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, wprowadzając zmiany w systemach kwalifikacji i krajowych programach nauczania w taki sposób, aby zapewnić możliwość pokrycia pojawiającego się zapotrzebowania zawodowego na „zielone umiejętności”.

Część 1 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów identyfikacji potrzeb w obszarze umiejętności

Definiowanie potrzeb w zakresie umiejętności i organizowania szkoleń w określonym sektorze gospodarki:

- gromadzenie i interpretowanie dowodów świadczących o zapotrzebowaniu na usługi na rynku pracy w ramach danego sektora gospodarki, w tym w oparciu o unijną panoramę umiejętności (np. prognozy dotyczące umiejętności opracowywane przez Cedefop, różnego rodzaju dane gromadzone w ramach badań, najistotniejsze ustalenia z analiz), a także – w stosownych przypadkach – w oparciu o wyniki prac europejskich rad ds. umiejętności sektorowych lub wcześniejszych sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych,
- analizowanie tendencji i wyzwań kształtujących sektor i powiązany z nim rynek pracy oraz koncentrowanie się na czynnikach napędzających zmiany, które mogą wywrzeć wpływ na popyt i podaż na umiejętności w tym sektorze (np. automatyzacja, demografia),
- w oparciu o powyższe działania, przekazywanie wyników szczegółowej oceny aktualnego i oczekiwanego niedoboru wykwalifikowanej siły roboczej, niedoboru kwalifikacji i niedopasowania umiejętności w sektorze (zarówno jeżeli chodzi o umiejętności specyficzne dla danego zawodu, jak i o umiejętności miękkie), a także oceny zapotrzebowania na dokonanie przeglądu profili zawodowych, ustalając kolejność, w jakiej należy odnieść się do poszczególnych kwestii, m.in. na podstawie ich wpływu na potencjał w zakresie wzrostu i konkurencyjności w sektorze i na zatrudnienie (np. prawdopodobieństwo utraty pracy, trudne do uzupełnienia wakaty),
- analizowanie potencjalnego wpływu takich potrzeb w zakresie umiejętności na wzrost i zatrudnienie w sektorze,
- analizowanie najistotniejszych tendencji wywierających wpływ na ściśle powiązane ze sobą sektory, aby uwzględnić potencjalne skutki uboczne na innych rynkach,
- identyfikowanie potrzeb w zakresie organizowania szkoleń, w miarę możliwości w oparciu o profile zawodowe zgodne z klasyfikacją ESCO,
- przekazywanie wszystkich istotnych dowodów jakościowych na szczeblu UE lub krajowym oraz danych ilościowych dotyczących umiejętności, zatrudnienia i wyników gospodarczych w sektorze w formie elektronicznej w formacie połączonych otwartych danych, aby zapewnić możliwość wprowadzenia tych danych do unijnej panoramy umiejętności (<http://skillspanorama.cedefop.europa.eu/en>).

Część 2 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów opracowywania i realizacji programów kształcenia i szkolenia zawodowego

Opracowywanie transnarodowych programów nauczania zawodowego o zasięgu sektorowym:

- identyfikowanie i opracowywanie programów nauczania w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego lub standardów kwalifikacji (zgodnie z ERK i na podstawie informacji zawartych w ESCO) w oparciu o zidentyfikowane zapotrzebowanie na umiejętności w ramach określonych profili zawodowych w danym sektorze gospodarki, aby zapewnić możliwość reagowania na te potrzeby,
- przekształcanie zapotrzebowania na umiejętności w innowacyjne, zorientowane na efekty uczenia się modułarne programy kształcenia i szkolenia zawodowego lub programy kwalifikacji (wykorzystujące ECVET do opracowywania kwalifikacji składających się z jednostek efektów uczenia się), a by zapewnić przejrzystość i porównywalność, biorąc również pod uwagę konieczność zatwierdzenia doświadczeń nabytych (np. nieformalnych lub formalnych),
- zarządzania jakością nowych treści szkoleniowych poprzez stosowanie zasad zapewniania jakości EQAVET albo poprzez korzystanie z już istniejących systemów zapewniania jakości, które powinny być jednak zgodne z EQAVET,
- włączanie okresów uczenia się opartego na pracy do nowych treści szkoleniowych, uwzględniając możliwość wykorzystywania wiedzy w praktycznych, „życiowych” sytuacjach w miejscu pracy, oraz – w miarę możliwości – wkomponowywanie transnarodowych doświadczeń w zakresie uczenia się do tych treści,
- opracowywanie metod kształcenia i szkolenia zawodowego koncentrujących się zarówno na umiejętnościach specyficznych dla określonego zawodu, jak i na kompetencjach kluczowych, umiejętnościach miękkich i umiejętnościach STEM (nauki ścisłe, technologia, inżynieria i matematyka), przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości skutecznego nabywania lub rozwijania tych kompetencji, w szczególności w ramach szkoleń związanych z pracą,
- promowanie istotnych sektorowych kwalifikacji w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego (uwzględniając transnarodowe wspólne programy realizowane przez więcej niż jednego organizatora kształcenia i szkolenia zawodowego) oraz zapewnianie wsparcia w ramach procesu uzgadniania kwestii związanych z ich uznawaniem poprzez wdrażanie zasad ECVET, a także poprzez przekazywanie kwalifikacji do zatwierdzenia w ramach krajowych ram kwalifikacji i ERK, a także stosowanie wszelkich innych istotnych europejskich narzędzi i instrumentów w danym sektorze,

- zwiększanie stopnia uznawania kwalifikacji na szczeblu europejskim i krajowym w ramach sektora poprzez promowanie i uzgadnianie kwestii związanych z kwalifikacjami sektorowymi, usprawnianie procesu certyfikacji transgranicznej i budowanie wzajemnego zaufania, przyczyniając się do poprawy mobilności osób uczących się i specjalistów w danym sektorze,
- identyfikowanie, dokumentowanie i promowanie skutecznych projektów i dobrych praktyk związanych z umiejętnościami i kwalifikacjami, a także projektów i dobrych praktyk sprzyjających tworzeniu partnerstw zrzeszających wiele zainteresowanych stron, uwzględniając zainteresowane strony z innych sektorów lub spoza Europy, i opracowywanie szczegółowych propozycji w celu ich powielenia lub – w stosownych przypadkach – w celu ich zastosowania na szerszą skalę,
- w stosownych przypadkach zapewnianie dostępności rezultatów projektów w formie otwartych danych, tak aby można było wprowadzić je do unijnej panoramy umiejętności i ESCO.

Realizacja programów nauczania zawodowego:

- identyfikowanie najodpowiedniejszych metod realizacji programów nauczania poprzez wykorzystywanie innowacyjnych podejść do nauczania i uczenia się, a także poprzez strategiczne i zintegrowane korzystanie z rozwiązań w dziedzinie ICT (np. mieszane uczenie się, symulatory itp.) oraz z otwartych zasobów edukacyjnych (np. MOOC i VOOC),
- identyfikowanie sposobów wdrażania innowacyjnych metod nauczania i uczenia się w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego zapewniających możliwość odpowiedniego reagowania na potrzeby określonych docelowych grup osób uczących się, w tym również poprzez organizowanie programów uczenia się opartego na pracy,
- opracowywanie działań służących usprawnieniu międzypokoleniowego transferu wiedzy w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego,
- opisywanie sposobów udoskonalania metod i procedur oceny w taki sposób, by obejmowały one wszystkie formy uczenia się, uwzględniając uczenie się oparte na pracy, oraz aby usprawniały proces zatwierdzania umiejętności i kompetencji nabytych przed przeprowadzeniem szkolenia,
- identyfikowanie środków zapewniających możliwość śledzenia osób uczących się po zakończeniu szkolenia, aby zagwarantować przekazywanie „informacji zwrotnych”. Takie systemy śledzenia i przekazywania informacji zwrotnych mogą wykorzystywać informacje uzyskane od przedsiębiorstw i osób uczących się / pracowników, a także publiczne zasoby informacyjne i informacje przekazywane przez zainteresowane strony na rynku pracy,
- proponowanie odpowiednich środków na rzecz formalnego uznawania nowych lub dostosowanych programów nauczania zawodowego i kwalifikacji w krajach uczestniczących i w odpowiednich sektorach,
- planowanie stopniowego wprowadzania wyników projektu w celu wywarcia wpływu o charakterze systemowym.

Część 3 – Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone do celów opracowania nowego podejścia strategicznego („plan działania”) do kwestii współpracy sektorowej w dziedzinie umiejętności

Sojusze na rzecz umiejętności sektorowych tworzone w ramach tej części muszą zapewniać prowadzenie zrównoważonej współpracy w obszarze rozwijania umiejętności między kluczowymi branżowymi zainteresowanymi stronami w danym sektorze, organizatorami kształcenia i szkolenia oraz organami publicznymi.

Sojusze muszą opracować strategię dotyczącą umiejętności sektorowych, aby wesprzeć realizację celów wyznaczonych w strategii rozwoju opracowanej dla danego sektora. Wspomniana strategia powinna stanowić pierwszy, kluczowy wynik projektu – należy wskazać w niej konkretne działania i przedstawić precyzyjnie określony zestaw działań, kluczowych etapów i dobrze określonych rezultatów, aby zapewnić możliwość ustalenia najlepszego sposobu dostosowania popytu na umiejętności do podaży umiejętności.

W strategii należy szczegółowo określić, w jaki sposób istotne tendencje, takie jak zachodzące w danym sektorze zmiany o charakterze globalnym, społecznym i technologicznym, mogą wpłynąć na kwestie związane z miejscami pracy oraz na zapotrzebowanie na umiejętności. W strategii powinno się przedstawić orientacyjny harmonogram jej realizacji i zwrócić szczególną uwagę na wpływ technologii cyfrowych i kluczowych technologii prorozwojowych.

Sojusze tworzone w ramach tej części obejmują działania przedstawione w części 1 (właściwe dla danego sektora) i działania przedstawione w części 2. Muszą one obejmować w szczególności następujące działania:

- przekazywanie wyników szczegółowej oceny aktualnego i oczekiwanego niedoboru wykwalifikowanej siły roboczej, niedoboru kwalifikacji i niedopasowania umiejętności w sektorze, a także oceny zapotrzebowania na dokonanie przeglądu profili zawodowych, ustalając kolejność, w jakiej należy odnieść się do poszczególnych kwestii, m.in. na podstawie ich wpływu na potencjał w zakresie wzrostu i konkurencyjności w sektorze i na zatrudnienie (np. prawdopodobieństwo utraty pracy, trudne do uzupełnienia wakaty),

- opracowywanie wspólnej metodyki oceny aktualnej sytuacji i przewidywania przyszłych potrzeb, a także przewidywanie przyszłych potrzeb oraz monitorowanie (w odstępach rocznych) zmian w obszarze popytu na umiejętności i podaży umiejętności w oparciu o wiarygodne scenariusze prognostyczne,
- identyfikowanie profili zawodowych, które należy poddać przeglądowi lub które muszą zostać utworzone, a także powiązanych z nimi potrzeb w zakresie umiejętności i wymaganego poziomu biegłości, w miarę możliwości w oparciu o profile zawodowe przedstawione w ESCO i w istniejących ramach kompetencji; w stosownych przypadkach można rozważyć możliwość opracowania sektorowych ram kompetencji,
- identyfikowanie, opisywanie i wskazywanie priorytetów w obszarze przeglądu lub opracowywania nowych kwalifikacji w oparciu o stosowne profile zawodowe,
- wspieranie procesu opracowywania konkretnych rozwiązań w dziedzinie organizowania programów kształcenia i szkolenia zawodowego (uwzględniając kształcenie i szkolenie zawodowe na poziomie wyższym), a także procesu tworzenia partnerstw między podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze biznesu, kształcenia i badań,
- opracowywanie konkretnych rozwiązań zwiększających mobilność osób uczących się w ramach programów kształcenia i szkolenia zawodowego, osób poszukujących pracy i stażystów z całej Europy w danym sektorze, bazując na wykorzystywaniu istniejących narzędzi unijnych (np. Erasmus+, EURES, Drop'Pin, europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego),
- opracowywanie działań służących promowaniu podjęcia pracy w danym sektorze jako atrakcyjnej ścieżki rozwoju kariery, w szczególności wśród osób młodych, dążąc jednocześnie do zapewnienia równowagi płci w sektorze,
- opracowywanie branżowego, długoterminowego *planu działania* na rzecz stopniowego wdrażania wyników projektu po zakończeniu jego realizacji. Wspomniany plan musi opierać się na zrównoważonych partnerstwach między organizatorami kształcenia i szkolenia i kluczowymi zainteresowanymi stronami z danej branży prowadzącymi działalność na odpowiednim szczeblu. Należy w nim wskazać odpowiednie struktury zarządzania i przedstawić plany w zakresie skalowalności i stabilności finansowania. Plany powinny również zapewniać odpowiednią widoczność i szerokie rozpowszechnienie prac sojuszu, w tym również na szczeblu UE i na krajowym szczeblu politycznym; należy w nich także zawrzeć szczegółowe informacje na temat sposobu wdrażania stosownych środków na szczeblu krajowym lub regionalnym przy wsparciu odpowiednich organów rządowych i sektorowych;

W *planie działania* należy również wskazać, w jaki sposób możliwości w zakresie otrzymania finansowania ze środków UE (np. w ramach europejskich funduszy strukturalnych, Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, programu Erasmus+, programu COSME, programów sektorowych), a także finansowania ze środków krajowych i regionalnych, może przyczynić się do realizacji strategii na rzecz wspierania rozwoju umiejętności. W *planie działania* należy wziąć pod uwagę krajowe i regionalne strategie inteligentnej specjalizacji. W tym kontekście można rozważyć możliwość opracowania modeli w oparciu o dobre przykłady działań wspierających odpowiednie korzystanie z takiego finansowania, a także działań na rzecz podnoszenia poziomu umiejętności pracowników,

- przekazywanie wszystkich istotnych dowodów jakościowych na szczeblu UE lub krajowym oraz danych ilościowych w formie połączonych otwartych danych.

4. Kryteria przyznania finansowania

Kwalifikujące się wnioski zostaną ocenione w oparciu o następujące kryteria:

1. Istotność projektu (maksymalnie 25 punktów – minimalna wartość progowa 13 punktów)
2. Jakość projektu i jego realizacji (maksimum 30 punktów – minimalny próg 16 punktów)
3. Jakość konsorcjum projektu i ustaleń dotyczących współpracy (maksimum 25 punktów – minimalny próg 13 punktów)
4. Skutki i rozpowszechnianie (maksymalnie 20 punktów – minimalna wartość progowa 11 punktów)

Próg dla wniosków, które zostaną przedłożone komisji oceniającej, wynosi co najmniej 70 punktów (na 100 punktów ogółem).

5. Budżet

Szacuje się, że całkowity budżet przeznaczony na współfinansowanie projektów wynosi maksymalnie 28 mln EUR (1 mln EUR na część 1, 3 mln EUR na część 2 i 24 mln EUR na część 3).

Jeżeli chodzi o część 1, kwota poszczególnych dotacji będzie wynosiła od 330 000 EUR do 500 000 EUR. Agencja przewiduje, że sfinansowane zostaną około trzy projekty.

Jeżeli chodzi o część 2, kwota poszczególnych dotacji będzie wynosiła od 700 000 EUR do 1 000 000 EUR. Agencja przewiduje, że sfinansowane zostaną około cztery projekty.

Jeżeli chodzi o część 3, kwota poszczególnych dotacji będzie wynosiła maksymalnie 4 000 000 EUR. Agencja przewiduje, że sfinansowanych zostanie około sześć projektów. Można wybrać tylko jeden wniosek dla danego sektora pilotażowego.

Agencja zastrzega sobie prawo do nieprzyznania wszystkich dostępnych funduszy.

6. Termin składania wniosków

Wnioski należy złożyć do dnia **2 maja 2017 r., do godz. 12.00 (południe czasu brukselskiego)**.

7. Szczegółowe informacje

Wytyczne wraz z elektronicznym formularzem zgłoszeniowym znajdują się na stronie internetowej:

https://eacea.ec.europa.eu/erasmus-plus/funding/sector-skills-alliances-2017_en

Wnioski muszą spełniać wszystkie wymagania określone w wytycznych.
